

Prido rõõm olli ütlematta suur ja hùdis sure healega: „Waat se on Jõulo rõõm! se on rõõm!” ja kuida temma ees teggi, nenda teggi Martin ka. „Martin, mo wend!” hùdis Prido, tånnast páwast sadik ei olle sul ennam tarvis fallo púda: panne rádile mast pústi ja tòmba purjud ülesse ning purjutame otse Strahlsunti. Hurrah! nüüd olleme isse pari tunni párrast kapten, — ommetige olgo, fest rágime párrast.”

Kuida Prido rõõmo párrast, nego kitse tal, eddasi ja taggasí hùppas, nenda hùppas Martin járrele; mast olli pea pústi jo purjud peal, monne tunni párrast ollid jubba Strahlsundi saddamaš. Siit ruttas Prido kohhe liñna.

Ühhe piissukesse padiga ollid nemmad tulnud ja ühhe sure laewaga, mis veel talli koteris ei olnud, låksid Strahlsundi saddamast wålja. Sedda laewa olli Prido ühhe rikka kaupmehhe käest ennesele selle sure kiowi eest wahhetanud, ommale 6 madrust palkanud, sedda laewa árrawima; isse olli temma nüüd laewa kapten. Eäsimess pühha ðhtul olli

Prido laewaga omma sare randas ja heitis ankro sisse.

Selle aea sees olli emma tullise hådda sees lossi jure tulnud ja omma lapsi otsinud ning sealdekuulda sanud, et nemmad kùl tullekahjo aéal seal olnud, agga kegi ei teadnud neist suremat teedust anda; fest nad ollid nago ma alla waunud ja monni mees arwas jubba, et Prido ehk selle maea olli põllemata pannud ja nüüd kohto hirno eest árrapõggenenud. Seal nähti korraga üht suurt laewa saddama pole tullewad, kuhu keik sare rahwas randa wästo låksid. Mitte kaua párrast sedda tulli Prido male ja leidis omma wanna emma ja kohtomehhe keige perrega, teiste hulkas ollewad. Lühhidelt rális temma omma önne ja sedda luggo keikide kuuldes, kuida temma nüüd laewakapteneks sanud. Wimats põris ennast kohomehhe ja temma tútre pole ja ütles: „Kas ma olen nüüd ka ni paljo wåárt teie filmas ja súddames, kui se kapten Ulrich, kes teid mahha játtis? mis ja kuida temma teinud, on teil teada, mis mótlete teie, mis minna